

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica in Albis. Catholico-Hæreticus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA IN ALBIS.

Catholico-Hæreticus.

Non credam. Ioann: 20.

Albicans hodiernus dies nō pari cum proximo Dominico lætitia certare non potest. Vti enim ille Christo; ita hic Christianis resurgentibus facer est. Nuper revixit caput; hodie reviviscunt membra: nuper candidati incedebant Angeli; hodie Neophyti: nuper de Orco triumphavit Cœlum; hodie Ecclesia: omnes enim, quotquot antehac mortui Sacramentum vitæ (a) suscipiunt, Satanæ omnibusque ejus pompis ac operibus renuntiant; ideo D. Augustinus tot eos encomijs in hodierno sermone celebrat, cum ait: *ad omnes quidem pertinet sermo, quos cura nostra complectitur: verum tamen hodie terminata Sacramentorum solemnitate, vos alloquimur novella germina sanctitatis, regenerata ex aqua & Spiritu Sancto, germen pium, examen novellum, flos nostri honoris, & fructus laboris, gaudium & corona nostra, omnes qui statis in Domino.* At ecce unus aliquis Hæreticus communem lætitiā obturbare videtur, dum *Credo* primarium Ecclesiasticæ solennitatis signum ex hodierna Dominica intendit expungere. Error hic contra rubricas gravissimus. Si enim ne simplex quidem Dominica sine *Credo* esse potest, quomodo ea quæ *prima classis* est? Errorem auget circumstantia Personæ, cui ex officio Apostolico & Episcopali incumbit Rubricas

quàm exactissimè nosse, pro ijs zelare, & maximè pro eo symbolo in quo partem habet. *Nisi videro, non credam.* Quæ dementia! *nisi mittam digitum meum in locum, clavorum non credam.* Quæ pertinacia! *nisi mittam manum meam in latus ejus, non credam.* Quæ audacia! Tu veritatis discipulus, tu Apostolus, tu unus ex duodecim non credes? tu Theologus fidem ex essentia sua obscuram oculatam facies? tu subtilissima ejus mysteria palpabilia existimabis? Tam crassam ignorantiam quasō quàm primū depone, & noli esse incredulus, sed fidelis. Atque at proverbium vetustissimum est: *γινώσκει σεαυτόν*, nosce te ipsum. Incredulitatis Thomam supra modum insimulamus, cum inter nos ipsos, qui Catholicam fidem profiteamur, Hæreticorum plena sint omnia, quod modo declarabo.

Qui Hæreseos etymon hucusque investigarunt, non unam infausti hujus nominis dedere significationem. Alij ab *errore* & *recto* deducunt, quasi hæreticus sit qui errat à recto. Alij ab *herescor*, quod verbo veteri divido significat: alij ab *heremo*, quod hæretici sint in opinionibus suis solitarij, & ab Ecclesia separati. Alij ab *herendo*, quod adjunctam habeant pertinaciam, quæ errori suo adherent. Si Divum Thomam Apostolum attentius consideremus,

(a) Baptis-
mum.

mus, inuenimus eum errasse à recto, quia diuina veritati multum derogauit, cum eam falli posse putauit. Audierat toties Magistrum de sua resurrectione differentem: *solvite templum hoc & in tribus diebus excitabo illud* (Ioã. 2. 19.) *Sicut fuit Ionas in ventre Ceti tribus diebus, & tribus noctibus, &c.* (Matt. 12. 40.) *Ecce ascendimus Ierosolymam, & consummabuntur omnia, quæ scripta sunt per Prophetas de filio hominis. Tradetur enim gentibus, & occident eum, & tertia die resurget.* (Luc. 18. 31.) *Postquam resurrexero precedam vos in Galileam.* (Marc. 14. 28.) Has, inquam, & similes essentialiter veras audierat propositiones Thomas, & tamen post omnia audet dicere: *non credam.* Thomam hic imitantur ij Catholici, & eò magis Studiosi, qui cum tantam DEI, alterius vitæ & reliquorum fidei mysteriorum habeant cognitionem, cum tot salutare doctrinas identidem hauriant, scripturas sacras toties evolvant, nihilominus quæ legunt, quæ scribunt, quæ audiunt & percipiunt in actu exercito non credunt. Recitant equidem quotidie *Credo*; sed sicut ille psittacus Cardinalis Ascanij, quem Cælius Rhodiginus testis oculatus Latino idiomate fidei symbolum perpetua serie recitare solitum scribit, nullo penitus errore in eo recitando commissio. Quis eum pone cortinam stans non putasset Catholicum, imò pium aliquem & iustum virum? attamen diducto velo vidisset psittacum. Multi, uti dixi, sine errore recitant *Credo*, declamant toties ex libello Professionem fidei, tum quando in Sodales D. Virginis cooptantur,

tum quando Aristotelicam, Galenicam, Justinianeam, Theologicam accipiunt lauream; putares nescio quàm ferventes Catholicos, fideique zelotas; & ecce, quod Apostolus queritur, psittacorum more *confitentur verbis se nosse Deum, factis autem negant*, quolibet enim peccato Deum negari, docet D. Hieronymus, qui super allata Pauli sententia ita disserit: *Christus est sapientia, iustitia, veritas, sanctitas. Negatur per insipientiam sapientia, per iniquitatem iustitia, per mendacium veritas, per turpitudinem sanctitas, per imbecillitatem animi fortitudo; & quoties vitis vincimur, Deum negamus.* Nec aliud sentire videntur Theologi, cum peccatum dicunt esse *aversiorem à Deo*, & conversionem ad creaturam; avertere namque se à Deo, quid est, nisi Deum non velle noscere? Sic Dido, cum sibi benotus aliàs amator Æneas apud Inferos occurrit.

-- *dulciq; affatus amore est;*
Ille solo fixos oculos averfa tenebat.
Nec magis incepto vultum sermone
moveatur,
Quam si dura silex aut stes Mar-
pesia cantes.

Potestne ullus dulciori nos amore affari, quàm Deus, qui *multifariam multisque modis, novissime etiam in proprio filio nobis loquitur*, futuraque non tam contingentia, quàm necessaria denuntiat. Et tamen quot ad ejus vocem saxei & marmorei stant! vix ullus movetur; vix aliquis credit. Luculento id exemplo pro more suo illustrat Serenissimi Electoris ac Ducis Bavarie Maximilianij facundus Ecclesiastes:

Duo,

Cælius Rhodiginus
 l. 3. c. 32.

Tit. 1. 16.

Virgil. 6.
 Æneid.

Heb. 11.

Drexel. de
 infer. c. 16.
 S. 5.

Duo, inquam amicitiae sinceritateque conjunctissimi erant, Pyladem istum, Orestem alterum dixisses. Vtrumque singulare pactum ita colligaverat, ut nil magis vellent, quam unam mori. Sed mors foederum omnium turbatrix candidissimam illam amicitiam brevi diremit, & alterum ab altero ex hoc in alium orbem transtulit. Nec tamen omnis omnino societas à morte dissolvi potuit, siquidem non multum temporis abiit, cum defunctus vivo se stetit aspectabilem; sed habitu vultuque mestissimo, tanquam si amico copiam faceret interrogandi. Exhorruit vivus ad tam inexpectatam amici praesentiam, & spectaculo tam lugubri perterrefactus stetit. Vbi verò animum refluxit, interrogare institit, num inter beatos ageret, aut quo loco res ipsius essent? Ad quae defunctus altum ingemiscens flebiles has voces ter clarè ingeminavit: *nemo credit, nemo credit, nemo credit.* Cum alter iterum quamvis ore trepidò quaesisset, quidnam illud foret quod nemo crederet? subjecit defunctus: nemo credit, quam Deus rationes exactè poscat, districtè judicet, severè puniat. Quibus dictis disparuit. O verè, o verillimè dictum! exclamat Autor. Passim enim ita inter nos vivitur, ac si nullus Infernus, nullum Caelum, nulla corporum resurrectio futura esset. Clamatur & pulpitis toties: ibunt qui mala egerunt, in supplicium aeternum, in ignem qui nunquam extinguitur. *Et nemo credit.* In chartis, libris, aeternus fletus & stridor dentium toties explicatur: *Et nemo credit.* Aeterna gaudia, coelestes & a-

ternae voluptates, nunquam desitura, paradysi amoenitas quantis voluminibus commendatur! *Et nemo credit.* Plena omnia cohortationibus ad caelum, violenter expugnandum. *Et heu nemo credit!* Imò eò usque ventum est, ut nonnulli ausi sint dicere, ea quae de Tartari poenis & illarum acerbitate occlamantur, mera Sacerdotum ad terrendos homines figmenta esse, Græcis assentientes, qui de rebus vanis & anilibus proverbialiter dicere solebant: *qua apud Inferos.*

Incredulitatem istam non parùm admirans D. Ambrosius, ita in unumquemque ejusmodi Catholico-Hæreticum invehitur: *si tibi vir gravis & laudabilis aliquid polliceretur, haberes utique pollicenti fidem, nec te falli ac decipi ab eo crederes, quem stare in sermonibus atque aetibus scires: nunc Deus tecum loquitur, & tu mente incredula perfidus fluctuas? Deus tibi de hoc mundo recedenti immortalitatem pollicetur, atque aeternitatem; & tu dubitas? hoc est Deum omnino non nosse, hoc est Christum credentium Magistrum peccato incredulitatis offendere: hoc est in Ecclesia constitutum, fidem in domo fidei non habere.* Inter ceteras visiones suas Propheta Zacharias commemorat & hanc: *vidi & ecce volumen volans.* Vbi D. Gregorius per volumen scripturam sacram intelligit, in qua fidei nostrae summa continetur. Hæc verè multis fidelibus est volans, quia perinde ac si foret aërea è mente illorum evolat, quodque vulgò dicimus, per alteram aurem intrat, per alteram exit. vix à Concione domum reditur, tota divini verbi evaporat memoria, *nemo cre-*

Lang. in a.
dag: Græc.

Ambr: scr.
4. de im-
mort.

Zach. 3. 1.

credit. Dives ille Evangelicus cum sero nimis Infernum extare credidisset, petebat ab Abrahamo Lazarum ad fratres suos mitti, qui hoc illis idem testaretur, ne & ipsos venire contingeret in hunc locum tormentorum. Ad quæ Patriarcha: *habent, inquit, Moysen & Prophetas, audiam illos.* Reposuit Epulo: *non, Pater Abraham, sed si quis ex mortuis ierit ad eos, penitentiam agent.* At ille: *si Moysen & Prophetas non audiunt, neq; si quis ex mortuis resurrexerit, credent.* Et patuit enim verò in altero Lazaro Marthæ & Magdalenæ fratre, de quo ita Chryzologus: *sicut dives perijt, Deus Lazarum pro Lazaro misit. Sed quid missus, quid desideratus, quid resurgens profecit? patienter audite. Cogitaverunt Iudei, ut & Lazarum interficerent. Nolunt visa referri, qui volunt audita non credi.* Si modò unus aliquis mortuorū in medio nostri confisteret, si suggestum hunc loco mei conscenderet, si terrificâ suâ voce statum alterius vitæ enarraret, quantum amabò fructum faceret? Puto non majorem quàm defacto faciunt quotidiana funera, & passim in oculos incurrentes defunctorum calvæ, quæ de ossarijs suis assiduè illud perorant, & inclamant: *hodie mihi, cras tibi.* Et nemo credit. D. Thomas in hoc saltem laudabilis fuit, quòd ad primam Christi rediviui apparitionem crediderit: *quia vidisti me Thoma, credidisti:* at verò è Catholicis fuit, qui diceret: *etiam si infernum ante me apertum viderem, concubinam dimittere non possem.* O diabolicum dictum! imò plusquam diabolicum; nam & *Damo-*

nes credunt, & contremiscunt, ait Apostolus. De Gennadio quodam Medico mirum quid scribit S. Augustinus. Hic, inquit, adolescens aliquando dubitabat, utrum esset ulla vita post mortem. Sub hæc apparuit illi in somnis conspicuus Juvenis & dignus intendi, eique dixit: *sequere me.* Quem dum sequeretur, venit ad quandam civitatem, ubi audire coepit à dextra parte, sonos suavissimos cantilenæ ultra solitam notamque suavitatem. Tunc intento quidnam id esset, ait hymnos esse Beatorum atque Sanctorum. Ewigilavit & somnium fugit, tantumque de illo, quantum de somnio cogitavit. Alia verò nocte ecce idem juvenis eidem rursus apparuit, atque ab illo utrum cognosceretur, interrogavit. Respondit iste se eum bene nosse, simulque totum præcedens visum fideliter enarrat. Hic alter denuo percontatur, utrumnam id quod narraverat, in somnis vidisset, an vigilans? respondit, in somnis. At ille: bene, inquit, recolis, verum est, in somnis ista vidisti. Sed etiamnum in somnis te videre scias. Hæc cum audisset Gennadius, ita esse credidit. Tunc qui docebat hominem adjecit & ait: *ubi est modò corpus tuum?* Ille respondit: *in cubiculo meo.* Scisne eodem corpuseculo nunc illigatos esse, & clausos, & otiosos oculos tuos, nihilque illis te videre? Scio, inquit. Qui sunt ergo oculi quibus me vides? Ad hoc iste non inveniens quid responderet, obtinuit. Cui hesitanti, quod his interrogationibus docere moliebatur, alter aperit & dicit: *sicut oculi illi carnis tuæ*

Chryzolog:
serm. 66.

Jacob. 2. 18.

Aug. ep. 110.
ad Evod.

uti-

utique in dormiente, atque in lectulo jacente nunc vacant, nec aliquid operantur, & tamen sunt isti, quibus me intueris & ista uteris visione: ita cum defunctus fueris, nihil agentibus oculis carnis tuæ vita tibi inerit, quâ vivas, sensusque quo sentias. Cave jam deinceps, ne dubites, vitam manere post mortem. Ita sibi homo fidelis ablatam dicit hujus rei dubitationem.

Multi inter nos, quod de Corinthiis suis querebatur Paulus, in rebus fidei & salutis infirmi sunt, & dormiunt multi, quibus tamen sui non desunt Genij illustrantes, pulchrasque, subinde etiam terrificas visiones, eorum animis objectantes: sed quidquid obijciant, quidquid dormientibus loquantur, merissima putantur somnia; nemo credit. At somnia quandoque seria esse, sero nimis cognovit famosus ille Magdeburgi Antistes Vdo, qui cum cœlesti nuntio tertium ad se misso, atque commonenti:

Da finem ludo, quia lufisti satis Vdo,

fidem non haberet, sed in sua nihilominus lascivia persisteret, tandem ad tribunal Dei citatus est. Quadam enim nocte D. Mauritius in Ecclesiam suam (cujus Vdo erat Antistes) cum evaginato gladio procedens voce valida exclamavit: *omnes Sancti, quorum Reliquia hic habentur, surgite & venite ad iudicium Dei.* Tum subito maxima & præfulgida apparuit utriusque sexus multitudo: subinde Christus Sole splendidior, stipatus Matre & Duodecimviris regali solio confedit, jus-

sitque Vdonem adduci. Raptus ille è lecto continuo adfuit. Hic D. Mauritius accusatorem agere, scelera ejus impurasque Veneres detegere, scandala ovibus proprijs data in faciem exprobrare, conclamantibus omnibus: *reus est mortis.* Itaque ad gladium ab æquissimo Judice condemnatus, ab ipsomet Mauritio sententiam exequentem decollatur. Spectavit hæc Canonorum nonnemo, & simul unus alius animam ejus à Dæmonibus ad aterna incendia abripi, ibiq; natali suo & amasij maledicere, maneq; Clericis ad Ecclesiam venientibus Vdonem in suo sanguine tabefactum ostendit.

Nisi signa & prodigia videritis, non creditis, dictum est aliquando perfidis Judæis. At Christiani non est cur prodigia expectent, qui tot tantaque veritatis habent testimonia; quanquam

lex nova veteri longè prodigiosior, ad quam spectat vaticinium Joëlis in die Pentecostes à D. Petro recitatum: *erit*

in novissimis diebus (dicit Dominus)

effundam de spiritu meo super omnem carnem, & dabo prodigia in Cælo sursum, & signa in terra deorsum, sanguinem & ignem & vaporem fumi. Sol convertetur in tenebras, & Luna in sanguinem.

Quæ Hugo Victorinus mystice ita exponit: *Sol est Christus, Luna Ecclesia. Sol in tenebras versus Christus cruci affixus; Luna versa in sanguinem Ecclesia est Christi imitans passionem.* Quam autè horridum erit impijs magno illo die

videre in manibus ejus fixuras

ac loca clavorum.

nemo credit.

R

DOMI-